

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بیانات در دیدار اقشار مختلف مردم در سال ۷۷

در آستانه ماه مبارک رجب هستیم که ماه بسیار بزرگ و مبارکی است. این ماه و ماه شعبان و ماه رمضان، عید بندگان صالح خدا و اولیاء اللّٰه محسوب میشود؛ چون وقتِ مناجات و تضرّع و توجّه به حضرت ربّ الارباب است. بشر در هر برهه‌ای از زمان و در هر شأنی از شؤون اجتماعی که باشد، به ارتباط با خداوند و دعا و توجّه و تضرّع نیاز دارد. این نیاز، یک نیاز اساسی است. بدون ارتباط با خدا، انسان در درون خود تهی است؛ بیمغز و بیمعنا و بیمحتواست. توجّه به خداوند و ارتباط با او، روحی است در کالبد انسان واقعی و حقیقی. هر فرصتی را برای استحکام رابطه بین «عبد» و «رب» باید مغتنم شمرد؛ و فرصت ماه رجب، از این فرصتهاست.

دعاهایی که در این ماه وارد شده، درسهای تربیت است. دعا را باید شناخت. دعا در عین این که دل انسان را با خدا متّصل و جان آدمی را سرشار از صفا و معنویت میکند، فکر و ذهن او را هم هدایت مینماید. این دعاها درس است. اگر در معانی این دعاها تدبّر کنیم، بزرگترین هدیه‌های معنوی الهی را در اینها خواهیم یافت. انسان به این درسها کمال احتیاج را دارد. ماه رجب و ماه شعبان، مقدمه ماه رمضان هم هست. همه اینها مقدمه «لیلة القدر» است. چقدر خوب است که جوانان عزیز ما و عموم مردم، دلهای خودشان را در این ماه، آماده ورود به ماه مبارک شعبان و ماه مبارک رمضان کنند.